

AKTUALNO VPRAŠANJE

Na Gorenjskem je precej invalidov in za delo manj zmožnih oseb, ki so brez primerne zaposlitve in dobivajo podporo oziroma invalidnino. Nihče pa ne ve, kako ti ljudje živijo. V Ljubljani so, prvi v državi, ustanovili zavod za zaposlovanje invalidov in ostalih dela manj zmožnih oseb ter zavarovancev, ki so trenutno brez službe. Ta zavod posreduje, da ti ljudje opravljajo razna priložnostna dela in izdelujejo tudi najrazličnejše izdelke.

O tem problemu smo se pozanimali na Posredovalnici za delo v Kranju,

kjer pravijo, da nameravajo ustanoviti tak zavod, vendar še zbirajo podatke, če so tudi na Gorenjskem pogoj za ustanovitev takega zavoda. Na Posredovalnici trenutno nimajo še točnih podatkov o invalidih in osebah, ki so za delo manj zmožne, o njihovih kvalifikacijah itd. Zato pripravljajo posebna komisija pri Posredovalnici za delo elaborat, ki bo pokazal, če so tudi na Gorenjskem pogoj za ustanovitev zavoda. To bi bil samostojen zavod, ki bi delal le pod nadzorstvom Posredovalnice za delo in ne bi imel družbenih obveznosti. Ni pa še popolnoma jasno, kako se bo delo invalidov

in ostalih v tem zavodu vzkladilo z delovno zakonodajo.

Zavod bi posredoval delo invalidom in za delo manj zmožnim osebam na dom. Nekatere tovarne se že zanimajo, da bi le-ti izdelovali iz odpadkov najrazličnejše izdelke kot n. pr. tovarna »Planika« v Kranju.

Čakamo torej samo še na elaborat, ki pa bo verjetno samo potrdil, da je tak zavod potreben tudi na Gorenjskem.

Lj.

AKTUALNO VPRAŠANJE

SVOJEVRSTNI PROBLEMI SAMOUPRAVLJANJA V GOZDARSTVU

Tudi v gozdarstvu je delavsko samoupravljanje lepo napredovalo. Še pred leti si organi samoupravljanja niso bili na jasnem ne le glede svojih pristojnosti, marveč sploh glede tega, o čem naj razpravljajo in odločajo. Zdaj pa delavski sveti poznajo problematiko, o kateri razpravljajo in ne potrjujejo zgolj že v naprej pripravljenih sklepov.

Tako so ugotavljali udeleženci nedavne okrajne konference delegatov delavskih svetov iz gozdarstva, ki so volili dva svoja delegata za I. kongres delavskih svetov Jugoslavije.

Ugotavljali pa so tudi težave. Gozdna gospodarstva združujejo razne dejavnosti, od gozdarskih del do gradbeništvu in prevoznishva. Problematika je torej dokaj svojevrstna, pestra. Delovišča so drugo od drugega oddaljena po več ur. Zato posamezni člani delavskega sveta ne morejo poznati celotne problematike podjetja, marveč včasih nehoto skušajo poudariti lokalne težnje. Delavski svet se težje sestaja kot v kaki tovarni. Pri vsem tem je posebno vprašanje, kako pritegniti k upravljanju celoten, po deloviščih razdrobljen kolektiv. Toda kljub takim objektivnim težavam zmagujejo tudi v gozdarskih kolektivih mnenja, da morajo biti člani

delavskega sveta v krepkejših stikih z volivci, ker sicer uveljavljajo na sejah bolj ali manj le osebna stališča. Hkrati pa je bilo na omenjeni konferenci slišati ugotovitev, da je ravno samoupravljanje dokaj združilo ljudi oziroma posamezna delovišča, ki so razkrojena na obširnih področjih. Delegati so s tem v zvezi pripomnili, da kaže samoupravljanje bolj približati kolektivu s pomočjo obratnih delavskih svetov.

Delegati so hkrati opozorili, da ozka materialna osnova otežkoča nadaljnji razvoj samoupravljanja. Gozdna gospodarstva imajo hude težave pri nabavljanju prevoznih sredstev in mehanizacije, kar vpliva na proizvodnjo dela. Stanje glede delovne sile se je pa popravilo. Gozdna dejavnost vse bolj izgublja sezonski značaj. Vedno več del opravljajo pozimi, zato gozdna gospodarstva potrebujejo stalne delavce, ki jih je treba tudi hitreje strokovno usposabljati. Vendar nekateri delavci iz gozdarstva še vedno odhajajo v industrijo, čeprav zadnji čas nekoliko manj. Plače gozdnih delavcev še niso dovolj stimulatивne. Organi delavskega upravljanja so glede skrbi za človeka že mnogo storili, s čemer pa seveda še niso urejena vsa vprašanja. Z.

GLASILO SOCIALISTIČNE ZVEZE DELOVNIH LJUDI ZA GORENJSKO

LETO X. — ŠT. 42 — CENA DIN 10.—

Kranj, 31. maja 1957

JE RES VSEENO: ZDRAV ALI BOLAN ČLOVEK?

Ze takoj v začetku lahko pribijemo: ni vseeno! Ni vseeno niti iz človekoljubnega in tudi ne iz ekonomskega stališča. Nikakor nam namreč ne more biti vseeno, če na delovnih mestih manjka toliko in toliko delavcev zaradi bolezni, če je v tovarnah in podjetjih nadpovprečno veliko število delavcev v bolniškem staležu.

O stroških socialnega zavarovanja samoupravni organi le redko razpravljajo

Delavski sveti in upravni odbori postajajo čedalje bolj odločujoč gospodarski čin telj v podjetju. Vedno bolj se poglobljajo v proizvodno problematiko podjetja in tudi, v večini primerov, smotno razporejajo vsak dinar.

Toda če ugotovljamo, da je kolektivom še pred sprejetjem nove uredbe o delitvi dobička ostajalo za samostojno razpolaganje razmeroma malo denarja, o razporeditvi katerega je bilo lahko in hkrati tudi težko odločati kam z njim, je toliko bolj nerazumljivo, da se o stroških za socialno zavarovanje (zlasti zdravstveno!) največkrat malo ali tudi nič ne razpravlja.

Predračun dohodkov in izdatkov okrajnega zavoda za socialno zavarovanje znaša v letošnjem letu okoli ene milijarde dinarjev ali točneje: 965 875 000 dinarjev. Ta predračun je tudi sprejela skupščina Okrajnega zavoda za socialno zavarovanje na svojem 5. rednem zasedanju dne 13. maja 1957.

Dejstvo je, da stroški socialnega zavarovanja iz leta v leto naraščajo. Temu je deloma vzrok vedno bolj razprostranjena ambulanta služba v našem okraju, hkrati pa tudi, zlasti v neka-

terih podjetjih na Gorenjskem, razmeroma visok bolniški stalež v kolektivih.

Ob teh ugotovitvah, pa se zastavlja kar samo po sebi vprašanje, ali samoupravni organi v zadostni meri razpravljajo o teh problemih oz. ali so in kolikokrat so zahtevali od predstavnikov podjetja, ki jih zastopajo v okrajni skupščini zavoda, kakršnakoli pojasnila ali poročila o delu okrajnega Zavoda za socialno zavarovanje in njegovih stroških. Zelo poredkoma se tudi zgodi, da bi samoupravni organi zahtevali poročilo od vodstva podjetja o tem, kolik je pri njih povprečni bolniški stalež in kakšen je znesek, ki ga je treba odvajati za socialno zavarovanje itd.

Sredstva, s katerimi razpolaga Okrajni zavod za socialno zavarovanje, niso majhna. In če ni vseeno, kam razporediti, denimo, deset ali petnajst milijonov dinarjev sklada za samostojno razpolaganje posameznega podjetja, sme biti toliko manj vseeno, kam in kako z milijardo dinarjev za socialno zavarovanje v okrajnem merilu.

Ob tem je treba torej poudariti, da je ta vrsta družbenega upravljanja potisnjena s strani samoupravnih organov v podjetjih malce v ozadje, kar vsekakor ni umestno in prav.

Podjetja niso dovolj stimulirana za znižanje bolniškega staleža

Splošna stopnja za socialno zavarovanje je letos predpisana z zveznim družbenim planom v višini 38%. Toda okrajni zavodi za socialno zavarovanje imajo na podlagi Uredbe o finansiranju socialnega zavarovanja (člen 50) možnost, če dohodki ne dosega izdatkov, priti do sredstev za stroške socialnega zavarovanja s posebno stopnjo za zdravstveno zavarovanje. Tudi ta

stopnja (ki je izračunana na povprečnem staležu bolnikov, ki znaša v našem okraju 4%) ne sme preseči v podjetju povišanih izdatkov za 4% navzgor oziroma za 2% navzdol. (Se pravi: za podjetja lahko torej znaša prispevek za socialno zavarovanje lahko največ 42% oziroma najmanj 36%.)

Dejstva so torej takale:

Neko podjetje na Gorenjskem ima, denimo, povprečni bolniški stalež od 4 do 4,40% in plačuje 38+2=40% prispevka za socialno zavarovanje. Če pa bi imelo podjetje od 4,41 do 4,80 odstotka članov kolektiva bolnih, pa bi plačevalo 38+4=42% prispevka za socialno zavarovanje. In prav tako navzdol: če ima podjetje n. pr. za 1% nižji bolniški stalež (se pravi 3% namesto 4% okrajnega povprečja) plača le 36% prispevka za socialno zavarovanje.

Ker so sedaj pristojnosti okrajnih zavodov za socialno zavarovanje glede na Uredbo o finansiranju socialnega zavarovanja navzgor in navzdol omejene, je torej za podjetje povsem vseeno, če ima v bolniškem staležu 4,80% zaposlenih ali poljubno več.

Krivičnost oziroma nestimulativnost za znižanje bolniškega staleža je torej v tem, da, recimo, plačuje »Pekarna« Kranj s povprečnim 2,15% številom bolnih 36% prispevka za socialno zavarovanje, podjetja pa kot Pletenina Kranj s 6,11% kolektiva v bolniškem staležu in »Izolirka«, Jesenice 7,18%, dalje Zelezniška kurilnica na Jesenicah 6,98%. Podjetje za vzdrževanje prog 6,22%, Tovarna čipk na Bledu 6,70 odstotka, Medzadružno podjetje »Jelka« v Radovljici 7,06%, LIO Gorje pri Bledu 7,27%, DOZ v Radovljici 8,23%, »Tehnik« in Gozdno gospodarstvo iz Skofje Loke po 6,79%, Kmetijska zadruga iz Martinjega vrha 8,03% itd. pa le 42 odstotkov.

Čeprav navidezno razpon v odstotkih kaže, da imajo podjetja, če težijo za znižanjem bol-

niškega staleža, tudi finančno zadoščenje za to, pa je sam denarni učinek tega zadoščenja (premijska, ki jo daje Okrajni zavod za socialno zavarovanje podjetjem za znižanje staleža pod okrajnim povprečjem in penali, ki jih morajo plačevati podjetja, če imajo višji bolniški stalež kot je običajno povprečje) tako minimalen, da podjetja dejansko nimajo kdo ve koliko od tega.

Dve plati medalje

Ugotavljamo torej, da sama Uredba o finansiranju socialnega zavarovanja ne daje toliko možnosti, da bi sam način tega finansiranja, za podjetja, stimulatивneje uredili. Napak pa bi bilo, če bi vso krivdo za razmeroma velike izdatke za socialno zavarovanje prevrgli na same predpise.

Veliko odgovornost imajo v tem pogledu prav sama podjetja in gospodarske organizacije.

Ali moremo trditi, da niso redka podjetja na Gorenjskem, ki lahko rečejo, da je pri njih, denimo, higiensko tehnična zaščita dela vzorno urejena; da imajo vso socialno službo v podjetjih tako dobro organizirano, da s tem zmanjšujejo bolniški stalež in posredno tudi stroške poslovanja?

Se vse preveč običajno in udomačeno je geslo: »Saj so stroški za socialno zavarovanje tako ali tako že vračunani v ceni izdelkov.«

Ali se ne bi dalo, na drugi strani, lahko prav z manjšimi stroški za socialno zavarovanje, tudi vplivati v določeni meri na nižjo končno cenó posameznega izdelka itd.?

To so torej najpoglabitvejša vprašanja, o katerih naj bi v prihodnje samoupravni organi v podjetjih več in temeljiteje razpravljali, saj je problem finansiranja naše zdravstvene službe v celoti, stvar ne le posameznikov, temveč nas vseh.

I. Auscc

Letošnja muhasta pomlad nam je pripravila spet novo presenečenje — skoraj zimski mravz v koncu maja (desno). Paradižniki po vrtovih so pokriti s časopisi (zgoraj levo), gostilniški vrtovi samevajo. Tudi za Dan mladosti je dež prekrižal načrte, vendar ne povsod: pionirji v Zeleznikih prisegajo (zgoraj desno).

naš razgovor

NOČNO DELO ŽENSK in premalo predilnic

Tončka Kovačeva je edina ženska na Gorenjskem, ki bo odšla kot delegat na kongres delavskih svetov Jugoslavije. Zastopala bo tovarno tkanega blaga »Tiskanina« v Kranju, ki šteje okrog 2000 delavcev.

»Zastopati ne mislim le naše tovarne, temveč bom na kongresu govorila o problemih vseh slovenskih tekstilcev. V ta namen je Združenje tekstilcev Slovenije pred nedavnim pripravilo posvet, kamor so povabili tudi mene,« je med drugim pripovedovala Tončka Kovačeva.

»Najraje bi na kongresu govorila o tako imenovanih »divjih« gradnjah tkalnic in nočnem delu žensk, ker ta problem tudi najbolj poznam.«

»Kakšno stališče boste zastopali v razpravi o nočnem delu žensk?«

»Nujno bi bilo, da bi se nočno delo žensk ukinilo, ker se na zdravju naših žensk nočno delo že

sedaj pozna, v bodoče pa bo še dosti slabše. Seveda je ta problem tako pereč prav zaradi majhnih zmogljivosti naših predilnic, saj nam v Sloveniji manjka okoli 111.000 vreten. Menim, da bo nočno delo najlažje urediti tedaj, kadar bomo imeli dovolj predilnic. Kajti, če bi hoteli sedaj ukiniti nočno izmerno v predilnici, bi morali nujno ukiniti tudi eno izmeno v tkalnici, kjer sedaj ni nočnih izmen, kar pa bi nezadovoljivo vplivalo na proizvodnjo in trg. In končno, če bi ukinito nočno izmerno, bi ostalo eno tretjino naših tekstilnih delavk v Sloveniji brez zaposlitve.«

»Kako je z dodatkom za nočno delo?«

»12% dodatek za nočno delo, ki ga dobivajo tudi naši delavci, se izplačuje iz dobička, na kongresu pa mislimo podpreti tudi predlog, da bi se ta dodatek povisal na 30%, in da bi se izplačeval iz materialnih stroškov.«

Lj.

ROMAN
SLIKANICA
ZANIMIVOSTI
FILM

ZADNJA STRAN

MIMI
MALENEŠEK
KONICVIGENCI
ROMAN

42

Pošteno ji je skrčil ozare. Svetoval ji je, naj najame zemljemera in si da zemljo nanovo odmeriti, potem pa naj postavi dobre mejnike, ki jih ne bo mogel kdorkoli podstati ali prestaviti. Zvečer je o tem pripovedovala Dominiku in on se ji je ponudil, da bo šel v nedeljo z njo na polje in ji svetoval, kje naj seje in sadi.

„Nekaj malega se že spoznam na zemljo, ker jo imamo tudi doma,“ je rekel.

Na cvetno nedeljo sta šla iz trga. Bil je sončen dan, zrak pa spomladansko opojen. Iz gozdov je še dišalo hladno, na obronkih je ležal sneg, toda zemlja je bila dobro zrahljana od zmrzali, tala in dehteča. Ana je pokazala bratrancu obe dolgi njivi ob vodi in še tri pod hribom. Dominik ji je svetoval naj seje rž in ječmen na prisojni strani, da bo hitreje dozorelo, krompir pa naj posadi pod hribom. Ana se je sicer spomnila, da so doslej ravnali drugače, toda njegov nasvet ji je bil všeč. Nazadnje mu je pokazala tudi oba prostrana travnika in povedala, da imajo v Jelovici razsežen rovt in drevešec. Dominik je pazno poslušal, nazadnje pa rekel:

„Gašperinovi ste še zmeraj bogati. Če bi bilo vse to moje, bi se ne ustrašil nobenega v trgu.“

Rekla je, da je na hiši osem tisoč goldinarjev vknjižene-ga dolga; sodnja pa je vse skupaj cenila samo na dvanajst tisoč. Dominik se je zasmejal.

„Dvanajst tisoč so vredni vigenci! Stric je pustil nizko ceniti, da bi ne bilo treba plačati previsoke prepisnine.“

Na to sama še ni pomislila in bilo ji je, kakor da ji je odvalil kamen od srca. Postala je zaupna in mu je brz povedala, da bo stric posodil denar za manjše dolgove, posojilnica pa bo čakala, če bodo le v redu plačevali obresti. Ves čas, ko mu je pripovedovala, sta hodila po ozarrah in Ana se je čutila nenavadno lahko in veselo. Kadar se je ozrla na bratranca, se ji je zdel zelo mlad in nedozorel, ko pa je spregovoril, se je ta slika spremenila: govoril je resno in moško. Sicer pa je govorila največ Ana sama in preden se je zavedela, mu je razodela, kako ji je stric po očetovi smrti omenil, da bi kazalo domačijo prodati. Zdaj se je morda premislil, ker pri zapuščinski razpravi ni nič rekel, a takrat je računal na Globočnika.

Dominik je namršil čelo in ko je končala, je rekel:

„Povedal ti bom, kakor mislim, pa nič ne zameri! Zdi se mi, da Globočnik nagovarja strica k umazani kupčiji. Poznam Globočnika, on je otorej, da bi lastnega brata goljufal.“

Ana je rekla, da je vse skupaj zamotano. Ta vozil bi se dal rešiti samo, če bi Aleš pustil šole in se lotil kovaštva. Če si izbere drugačen poklic, bi mu ona nikoli ne mogla izplačati polovice in tako bi končno vse prišlo v tuje roke.

„Mogoče se boš pa omožila in primožila toliko, da boš brata lahko izplačala,“ je zamišljeno rekel Dominik.

Ana je živo zardela in se razjezila sama nase. Zakaj mora zmeraj zardevati kakor nezrelo dekletce? Rzdražljivo je vzkljnila:

„Kaj bi tisto! Nisem več mlada, kmalu bom imela šestintrideset let. Kdo bi me vzel, posebno če bi imel denar?“

„Zakaj pa ne?“ je rekel Dominik. „Čudim se, da te po očetovi smrti še ni nihče vprašal.“

Ani se je zdelo, da se norčuje iz nje. „Morebiti bi me kdo vzel zato, da bi požrl mojo polovico,“ je odvrnila vzkupiljvo. „Takega pa jaz nočem!“

Spet jo je pogledal z nekim posebnim, dolgim pogledom, potem pa neprizadeto rekel:

Kljub naporom -
nepozabni vtisi

Iz dnevnika našega vojaka v Egiptu -
Največja nevarnost mina, poglavitna
ovira razrušene ceste

Kranjčan Jože Brenčič se je v okviru enot jugoslovanskega odreda mudil skoraj pol leta v Egiptu. Je edini Gorenjec, ki se je doslej vrnil v domovino. Priobčujemo izvečke iz njegovega dnevnika.

Ko smo prispeli v Port Said, so bile obiskali El Šato, kjer so grobovi med tam še vedno angleške in francoske vojno umrlih Jugoslovancev. Grobove enote. Port Said je bil popolnoma prazen. Videli smo le dva človeka v civilnih oblekah na nekem balkonu, 15. januarja smo odšli na pot. Od-

S tovariši v puščavi

tudi naše puške, naša vozila itd. Ze 15 km pred El Arišem so nas čakali prebivalci s cvetjem in slikami maršala Tita in Naserja.

El Ariš, posebno njegova okolica, je bila precej razrušena. Zato smo si uredili logor pod šotori. Kmalu so prišli k našemu logoru ljudje — brezdomci, ki jim je vojna vzela streho in so se sedaj potikali po puščavi. Prosili so nas za hrano.

Ob vkorakanju čet Združenih narodov v Gazo je bil poleg tudi del našega odreda. Tovariši, ki so bili prisotni, so mi pripovedovali, da so jih ljudje sprejeli nadvse pristrčno. Ko so naše enote Gazo zapustile, so po mestu izbruhnile prave demonstracije, tako da je bila komanda mednarodnih sil primorana spet poslati naše čete v Gazo za tri dni, da se je položaj nekoliko umiril.

Med nami in Egipčani se je kmalu skovalo zelo tesno prijateljstvo. Drug drugega smo učili svojega jezika. Ko smo odhajali, so nas že pozdravljali naši egiptovski tovariši z »zdravo« in »nasvidenje«. Tudi mi smo jim že znali odgovoriti s »saïda«, kar bi po naše pomenilo zdravo.

Prihod naših čet v Gazo

drugače pa same francoske oziroma angleške patrulje. Očividno Angleži niso pustili ljudi na ulice.

Napredovanje po puščavskem pesku je bilo zelo težavno. Prvih 20 km je bila pot še lepa, asfaltirana, potem pa je bila vse do 30 km pred El Arišem — torej kakih 80 km — popolnoma razrita. Večinoma so naše čete morale napredovati po nasipu železniške proge, ki je bila prav tako razdejana. Najteže je bilo obiti Mjake, ki so jih napravile bombe. Ob likah smo morali iz železniških pragov napraviti lesene tire, po katerih so se potem počasi pomikale naše motorizirane enote. Če je vozilo obtičalo v pesku, se je samo težko izklopalo. Kolesa so se izgubila v pesku in priskočiti je morala na pomoč včasih kar cela četa, da je vozilo spet spravila na varna tla.

Veliko nevarnost in oviro so predstavljale mine. Tu so se naši iskaleci min izredno izkazali. Težave jim je delalo predvsem to, da vseh min niso poznali. Zategadelj večkrat min niso mogli demontirati. Nekatero mine so imele namreč po več sprožilcev. Zato so največkrat navezali take sumljive mine na dolgo vrv, se zatekli v kako bližnje zaklonišče in jo od daleč sprožili.

Jaz sem bil med tem časom v tehnični četi v El Balahu. Tam smo ostali do 15. januarja. Med tem časom smo

šli smo v El Ariš. Sprejema, ki so nam ga tu pripravili Egipčani, ne bom nikoli pozabil. Ko smo prišli v mesto, so ljudje skakali na naša vozila, nas objemali in poljubljali, poljubljali so

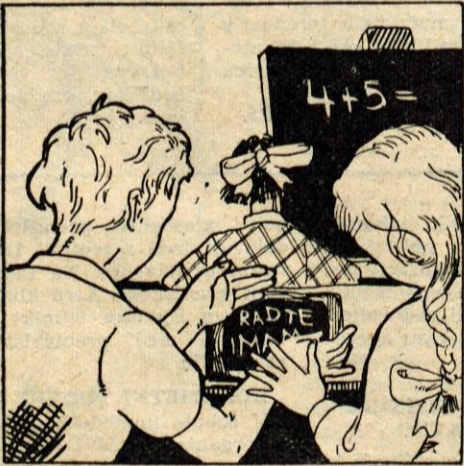
Delavnica naših motoriziranih enot na Sinajskem polotoku

15

TOMOVE PRIGODE

PRIREDIL: IVAN ABRAM

RIŠE: MILAN BATISTA

57.

Rečeno — storjeno. Tom je jel čakati nekaj na tablico in spet skrivati pred Becky. Becky — radovedna kot je bila — ga je venomer spraševala, kaj riše, Tom pa ji ni in ni hotel pokazati. Ko le ni mogel več vzdržati pritiska Beckyne radovednosti, ji je dejal: »Ne boš nikomur povedala? Do smrti ne?« — »Verjemi mi, da ne bom in mi pokaži.«

Tom se je obotavljal, končno pa ji je le pokazal. Prebrala je: »Rad te imam!« Becky je zardela, toda videti je bilo, da je zadovoljna.

59.

Tom je z napetostjo in radovednostjo čakal opoldanskega odmora. Zdelo se mu je, da ga ne bo nikdar dočkal. Strašno se je dolgočasil. Ko se mu je zdel položaj že brezupen, se je spomnil na klôpa, ki ga je imel v škafliči za vžigalice. Osvobodil je klôpa in ga spustil na sprehod po klopi. Toda veselje živalice je bilo kratkotrajno, kajti Tom jo je vedno znova zavrnil z iglo in jo prisilil, da je ubrala novo smer. Ta igra je vzbudila zanimanje tudi pri Tomovem prijatelju Joeu, ki je sedel na desni poleg Toma.

59.

Ko se je priključil igri še Joe, je v hipu postalo bolj zanimivo. Tom je ugovarjal, da prijatelja posegata drug drugemu v področje in da nihče od njiju ni gospodar nad klôpom. Zato je vzel Joeovo tablico s klopi in po sredi potegnil črto. Tako sta bili bojni poljani razdeljeni in igra se je pričela. Medtem ko je Tom drezal klôpa, je Joe gledal nanj s prav takim zanimanjem. Joe in Tom sta stikala glavi skupaj in pozabila, da sta v šoli.

60.

Ko sta se tako zabavala, je Tom kar naenkrat začutil roko na levi rami. Bil je učitelj. Potegnil ju je iz klopi in klečala sta za kazni, kar je zabavalo ves razred. Dečka sta bila namreč preveč zatopljena v igro, da bi opazila tišino, ki je nastala v razredu, ko se jima je učitelj približeval za hrbtom. »Kaj zato,« si je mislil Tom, »saj bo kmalu opoldne in konec pouka. Potem bom pa skupaj z Becky...«